Respectul față de mireni la Sfinții Părinți

Cuvânt despre Teodor simbriaşul[1]

Ne-a spus nouă Ioan, păstorul oilor lui Hristos: „Am mers, zicea, la avva Nicolae sihastrul şi l-am aflat pe el şezând în peşteră. Deci, venise la dânsul un oarecare mirean şi ne-a vorbit nouă părintele Nicolae despre mântuirea sufletului.

Iar după aceasta, el i-a zis mireanului: Spune-ne nouă vreun cuvânt de folos.

A răspuns mireanul: Ce am eu, oare, a vă spune vouă de folos, părinte, om mirean fiind eu? Eu care nici mie însumi nu pot să îmi fiu de folos?

Zis-a lui stareţul: Ceea ce ai să spui aceea să spui!

Atunci a zis mireanul: Cu rugăciunile tale, părinte, am douăzeci şi doi de ani. Şi, afară de sâmbăta şi Duminica, soarele nu m-a văzut pe mine mâncând. Şi am fost şi argat în sat, la un om bogat, nemilostiv şi lacom; şi, slujind la dânsul cincisprezece ani, lucrând ziua şi noaptea, n-a voit să-mi dea simbria mea pe niciun an, ci toată vremea mă necăjea mult. Iar eu am zis în sinea mea: Teodor, de vei răbda la omul acesta, apoi, în locul simbriei şi unor scârbe ca acestea, Împărăţia cerurilor îţi vor mijloci ele. Şi mi-am păzit şi trupul meu curat faţă de femei până în ziua de astăzi.

Deci acelea auzindu-le, mult ne-am folosit.

Note:

[1] *Proloage* vol. II Editura Bunavestire, Bacău, 1995, p. 554.